

Caminito del Rey – Granada - Lanjarón - Malaga

Maanantai 7.9.2015

Tämän ilmestymisestä viisi minuuttia, niin koneemme vetää nousua yläilmoihin ja suuntaa kohti Andaluciaa.

Tuohon alle laitoin suurin piirtein ne asiat joita sinne olemme matkalla tekemään. Kaiken pitäisi olla valmiina suunnitelmissa, joten emme joudu siellä paikan päällä siihen aikaamme hassaamaan.

Matkasuunnitelma

Andalucia

Aika 7.9. - 12.9.2015

Lähtö kotoa 7.9. klo 01:30

Express linja-asemalta klo 02:00

Tulo Vantaa 7.9. klo 04:20

Oitis selvitykseen ja transithaaliin.

Nukun epämukavasti noin tunnin (1tunti 0 minsaa), Mallu lukee kirjaa 'Nuorempi ensi vuonna'.

05:30 (about) hylsyyn sisälle.

Kone lähtee 06:05

Laskeutuu alas Malagan erittäin sekavalle lentsikkakentälle 09:50

10:30 olemme saaneet allemme pikkuauton (toivottavasti).

11:35 saavumme Embalse Conde'n luona olevalle majatalolle La Posada del Conde.

12:00 yritämme kirjautua, vaikka virallisesti aika olisikin vasta klo 14:00

12:40 sikäli jos olemme saaneet lipun Caminito de Reyn patikointiin, niin lähdemme oitis kierrokselle.

Jos ei, niin lähdemme tutustumaan ympäristöön. Ensteks Ruinas Bobastroon ja sen jälkeen järvien auringonlaskua ihailemaan 20:30 LT.

20:00 Syödään jotain vaatimatonta

21:30 viimeistään nukkumaan

Tiistai 8.9-15 (Embalse de Conde)

Aikainen nousu

07:30 aamiainen

07:50 ajetaan kiiruusti itäisimmän järven länsipäähän odottamaan päivän nousua.

08:00 aletaan hipsimään El Kioskille päin. Siinä toivossa, että saisisimme Caminito del Rayn kierroksen suoritettua ennen puolta päivää. (Tämä siis jos emme saaneet lippua maanantaiksi.)

12:00 luovutamme huoneemme. Jatkamme matkaamme (1h 36m). Ehkäpä Antequerran kautta Granadaan . Siihen aikaa kuluu noin kolme tuntia, joten meidän pitäisi saapua Hotel Guadalupeen ennen viittä.

Siellä pitäisi vielä ennen auringon laskua tutustua johonkin paikkaan. Ehkäpä vieressä olevaan generalife puistoon

18:00 – 19:00 Generalife puisto

20:00 vaatimaton ruokailu

21:30 viimeistään levolle Tai ehkäpä iltakävelyllä

Keskiviikko 9.9. (Granada)

Aikaisin ylös. Riippuen siitä mitä eilen ehdittiin, niin valitaan ehkä läheisin katetraali tai rippeet Alhambrasta.

07:00 kärkytään aamiainen tai syödään se matkalla

08:00 lähdemme kierrokselle

11:30 lähdemme ajelemaan seuraavaan paikkaan Lanjarón, ajoaika 43 minuuttia.
13:00 saavumme Andaluzia hotelliin. Kirjaututaan ja lähdetään parin tunnin ajolle ylemmäs
vuorille
17:00 Takaisin hotelliin, tutustutaan paikkakuntaan
20:00 syödään jossain jotain vaatimatonta.

Keskiviikon vaihtoehto ohjelma plan 2

08:15 lähdemme ajamaan kohti Monachilin parkkipaikkaa (n. 15 mins)
08:40 vaihdamme retki jalkineet jalkoihin.
08:55 lähdemme patikoimaan yhdelle mielenkiintoisemmalle polulle.
13:15 palaamme autolle ja jatkamme matkaamme Hotel Andaluciaan Lanjarón kylässä. (45mins)
Tämän kakkos suunnitelmamme toteutuu mitä todennäköisemmin.

Torstai 10.9.

Aikaisin ylös

07:00 aamiainen

08:30 matkaan Orgivan kaupunkiin. Siellä viivähdämme vain sen verran, jotta jos jotakin meidän
muistoissamme olevaa olisi säilynyt paikalla. Etenkin se majatalo. Se kahlaamokin olisi kiva nähdä.
Se jossa mallu kiepsahti hevosineen jokeen.

Orgivasta suuntaamme Motrilliin, josta välittömästi suuntaamme Malagaan.

Hotelli Igh Eliosossa olemme pari yötä. Se on aivan härkätaistelu-areenan kyljessä. Katu vain
välissä.

En tiedä missä illallisen syömme. Hotellilla tai kartsalla. Sen päätämme paikan päällä.

Perjantai 11.9.

Aamuhetki on kullan kallis. Menen sitä vaikka yksin ihastelemaan.

08:00 aamiainen

Päivän mittaan tutustumme Pablon museoon. Vain yhteen niistä.

Ylhäällä olevaan linnakkeeseen.

Suureen katedraaliin

Härkätaistelu-areenaan

Sataman replika laivoihin

Kiirettähän se pitää, kun pitäisi jäätelötkin syödä jossain välissä.

Lauantai 12.9.

Aikaisin ylös

Viimeiset hyörinät lähistöllä

10:00 lähdetään suunnistamaan lentosatamalle päin

Kotiin paluu

11:00 Auton palautus

13:50 kone lähtee

19:25 laskeutuu Vantaalle

20:15 ehkä saamme matkalaukun

20:50 bussi Turkuun, Ikea pysäkillä vaihto

23:30 Turun linja-autoasemalla

23:50 Kotona

Siinäpä se!

Tänä aamuna en taida juodakkaan sumppia. Eikä sellä niin väliksikään ole. Viime kerralla kun Vantaan lentoasemalla join, niin niiden sumppi oli sellaista aromitonta mömmöä. Sitäpaitsi sellä voin välttää vesikyksessä käynnin.
Hyvää aamun jatketta!

- Kiitos taas runsaista hyvän matkan toivotuksista. Toivottavasti muistan huomioida ne myös matkalla, niin ja senkin jälkeen ikimuistoisina hetkinä.
Niinhän siinä kävi kuin aavistinkin. Purin laukusta paljon vempaimia. Kaduttaa ihan varmasti reissun aikana. Mutta voimmehan me aina tehdä reissun uudelleen.
Hyviä kotiin jäämisiin, Suvaitsevuutta. Ja myös majoituskiireitä.

Ruiskasen vielä audispraytä korviin. Bye bye!

Tämä on wifitetty lentsikasta ihan ilmaiseksi.
Huikea edistys!

Lentopelkoisen juopon takia tän lennon lähtö viivästyi noin ½tuntia. Tulo Malagaan 15 minuuttia myöhässä. Muutoin lentää melko jouheasti. Vielä 1½ tuntia.

Jos joskus aikoo käydä samoilla paikoilla,
niin en suosittelen katsomaan kuvia.

Kuvat

- Niin! Unohtui vällan mainita viime reissumme menomatkaista yhden mukavankin asian. Mallun vieressä istuvan rouvan. Hänellä on Hius- ja Kosmetologi-yritys Fuengirolan suunnalla. Yllämainitun lisäksi hän koulutti itseään liikunnan ohjaajaksi. Siis semmoseksi personal traineriksi.
Hänellä oli melko freshit mielipiteet yrittämisestä Suomessa ja nuorten halukkuudesta tehdä työtä. Olimme jotakuinkin samoilla linjoilla asioissa. Mitä nyt hieman keskustelun jatkumisen vuoksi vastustettiin hitusen jotain. Mallu enemmänkin osallistui. Minä uneliaana nukahtelin silloin tällöin. Siis aika kului rattoisan kivuttomasti. Paikatkin olivat varauloskäyntien kohdalla isolla jalkatilalla.
Nimi on Seija Montsia ja tässä hänen korttinsa

Sen varalle, että jollain on / olisi tarvetta hiusten tai ihon hoitoon. Tai jopa kunnon kohennukseen.
For Your Info (FYI): El Montsiá on Tarragonasta 77 km lounaaseen, aivan Santa Barbaran vieressä.
Siitä sukunimi.

Tiistai 8.9.2015

- Mihin sitä eilen jäinkään?
- Siis siihen koneessa wifittelemääni harmitteluviestiin, joka ei suunnitelmiamme sotkenut niinkään suuresti kuin odotin, Madridin yllä havaitsin allamme paksun pilvimassan. Sitä riittikin ihan perille saakka. Kone laskeutui noin viittä vaille kymmenen paikallista aikaa. 10.16 mennessä olimme kävelleet laukkukarusellille. 10:40 saimme laukun ja kassin. 11:00 Mersun vuokraussopimus allekirjoitettu. Piti olla Ibiza mutta virkailijapullukka ei millään suostunut antamaan sellaista, vaan suositteli ensin Bemaria ja sitten tätä Merzerestä. Automaattivaihteinen ilman vaihdetankoa ja virtalukkoa.
- Olen ensi kertaa ajanut automaatilla vuonna 1967 Kanadassa. Silloin omaksuin heti yhden jalan polkemisen. Mutta, kun olen viimeiset vuosikymmenet ajellut vain käsivaihteisilla niin kaikki mielessä viestittää myös vasemmalle jalalle. En meinannut saada ajokalustoa millään suojasta ulos. Kun sen vihdoinkin sain ulkoilmaan, niin sielläpä satoi kaatamalla. Tiet olivat kuin joet. Vettä kymmeniä senttejä. Yhden huoltiksen pihalla kävin justeteeramassa säädöt paikoilleen.
- Ainoastaan yhden harhakierroksenkin ehdin tekemään, ennen kuin löysin pohjoiseen menevän oikean väylän.

Noin 23 kilometrin jälkeen sade loppui. Kello 13:00 saavuimme majapaikkaan La Posada el Conde'en. Tavarat huoneeseen, vaatteiden vaihto ja taas tielle. Ensin itäistä järveä tutkimaan. Välillä tihkuttikin. Sitten se keskimmäinen järvi. Kioskolla söimme jotain ja katselimme patikoitsijoiden paluuta Caminitolta. Heistä arvioni mukaan 73 prossaa oli eläkeläisiä.

- Sitten lähdimme ajelemaan El Chorron päin. Jossain geologigo nähtävyyden jälkeen käännysin hyvin jyrkästi oikealle laskeutuvalle tielle. Tarkoituksena oli mennä sinne kivikautisille raunioille. Pääsy polulle oli kuitenkin suljettu jo kello 15:00. Jatkoimme ylös patojärvelle. Siellä olimme noin kello 16:20, Takaisin majatalon parkissa oltiin kello 17:00.

- Aikomuksemme oli illemmalla käydä syömässä pieni salaattiannos alhaalla. Koska olimme menettäneet jo yhden kunnolliset yöunet ja olimme viettäneet pari kokemusrikasta päivää, niin nokosemme venyivätkin yli ruokailuajan. Jatkoimme nukkumista. Ja tuossa tuo Mallukin kuorsaa hyvin sikeästi ja sitkeästi.

- Meillä on nyt liput Caminito del Reyille. Se avataan vasta kello kymmenen, Joten aikaa on runsaasti vielä. El Kioskolta lähtöruutuun on 2,5 kilsan patikointi, Joten voimme lähteä selle jo kello 09:00.

Muutoin! Heti kirjauduttuamme tähän majataloon, saimme omilla nimillämme varustetut lupaliput tuohon rotkokävelyyn.

- Maanantai oli sään puolesta melko epävakainen. Toivottavasti tästä tulee parempi. Ikkunamme osoittaa suoraan itäkaakkoon ja siellä suunnalla salamoit jatkuvasti.

Muutoin tähtikirkas yö.

Sepä se!

Mukana minun ja mallun kuvat. Kameroissa vain oli eri aika, johtuen kesäaikavirheestä.

Tiistai kuvat

[Von Ryan's Express](#) elokuvassa on kohtauksia, jotka on kuvattu Caminito del Rey'n maisemissa. Frank Sinatra pääosassa.

Keskiviikko 9.9.2015

Tiistaista pikkusen.

- Heräsin toistamiseen kello 06:09. Aikomukseni oli mennä ulos patojärvelle pimeään aikaan. Mallukin heräili, koska sen kahfehammasta kivisti. Se kun on sellainen sumppinarkomaani.

Lähdimme hipsimään alas respaan.

Siellä ei ollut ketään ja kello oli silloin melkein seitsemän. Ulko-ovi oli lukittu eikä auennut edes vippaskonsteilla.

Tiskillä oli lappu hätä numeroineen. Soitin ensimmäiseen. Vaihde väitti, ettei sellaista numeroa ole olemassakaan. Toinen numero hälytti viisi kertaa ja yhteys katkesi. Olimme siis vankeina majatalossa.

Kello seitsemän viisikymmentä ylhäältä laskeutui respatyttö alas. Sanoin selle, että aukaise nyt pian toi ulko-ovi ja päästä meidä ulos jaloittelemaan. Eukkokin on ihan hermona.

Hain ylhäältä Mallun joka kiukusta puhisten asteli ulos ulkoilmaan. Minä vilkaisin respatyttyön ja samalla tein sellaisen ns. mediterranealaisen shrinkin, joka tarkoitti, että katso nyt mitä sait aikaseksi.

Tyttö vastaukseksi sanoi, että yrittää saada aamiastarjoilun puoli yhdeksäksi. Lähdimme jaloittelemaan padoille. Katselimme veden pinnan alla uivia pulskeita kaloja. Ja pinnalla uivia vesilintuja. Kävelimme melkein El Kioskille asti ja käännyimme takaisin.

Palattuamme aamiaisrafla olikin jo auki ja istuuduimme heti ensimmäiseen oviaukon lähellä olevan pöydän ääreen. Tilasimme aamiaisen. Söimme ja välissä samalla ruokimme yhtä kisumisua.

Sitten haettiin matkakamat ylhäältä alas. Minä hain parkista mersun, johon lastasimme kaiken. Mallun odotellessa ovella, pari kissaa oli ottanut kassin ja laukun lepoalustoikseen.

Kakskyt kaks yli yhdeksän olimme jo parkkeeraneet kiesin El Kioskon paikatukseen. Pitkän tunnelin läpikävelyyn ryhdyimme klo 09:35, Caminito del Rein portille tulimme vähän vaille kymmen.

Ryhdyimme jonottamaan sijalla 34 - 35. Permitit ja passit tarkastettiin ja sitten saimme hiussuojat ja kypärät. Vähän jälkeen kymmenen lähtöaitaus avattiin ja meidät laskettiin polulle. Kaikki jännityksestä iloiten. Siinä pumppuaseman padon luona meille pidettiin lyhyt espanjankielinen esitelmä.

Ja sitten meidät vapautettiin reitille patikoimaan ja räpsiskelemään kuvia. Matkalla on kaksi kanjonia ja niiden välissä vihreämetsäinen korkeareunamainen laakso, Valle Hoya.

Kanjonien seinämiin on rakennettu todella hienot kaiteistetut lankkukäytävät. Todella mieleen ikimuistoisesti jäävä kokemus. Laitan kuvat esille vasta kun tulen kotiin.

Varttia yli kaksitoista tulimme El Chorrón kypärien luovutusasemalle. Siellä odotteli lähtöään reitille etumaisina neljä sievää tyttöä tiedustellen oliko reitillä ollut kuuma, Vai kuuma!, sanoin. Otin kypärän päästäni ja tytöt purskahtivat heleään nauruun, kun näkivät märän hiussuojan päässäni.

Kanjonissa ei meillä ollut kuuma. Vasta se lopputaival tultuamme sieltä ulos,

Vartin odotimme bussia ja sisään päästiin etumaisten joukossa, Maksoi jotain 3.35 per hklö. meiltä vain yhden hinnan. Senioreilla siellä on 50% alennus.

Kioskolle paluu kesti melko pitkään, koska edellä ajoi jonkinmoinen poliisiauton turvaama sirkussaattue. Vaunuja vetivät traktorit. Luultavasti jossain kylässä valmistauduttiin Feria-juhlallisuuksiin.

Caminito del Rey'n säännöt ja vaatimukset englanniksi.

Coogee hoitaa käännöksen suomeksi.

Suurin piirtein 13:20 pääsimme starttaamaan mersun kohti Granadaa. Gepsi Lady johdatteli meitä ihan minne sattui Granadan keskustassa, Mutta lopulta löysimme itsemme oikeasta parkkiruudusta kellon ollessa jotain 16:00.

Hotellissa virutimme itsemme ja otin 5 minuutin pikatirsat. Sitten pukeuduttiin ja taas kävelylle. Alhambra oli jo suljettu, Kello kymmenen (22:00) se olisi jälleen aukaistu yökierrosta varten. Me tyydyimme ulkopuoliseen tutustumiseen. Juottoallasta kuvasin. Ja Irving Washingtonin patsaan ja jotakin muuta.

Illallisen söimme noin kello 20:51 - 21:30. Sitten huoneeseen ja aa-tuuti-luijaan.

Kanjonikävelyä lähellä Monachil'ia

Torstai 10.9.2015

Eilisestä

Aamiaisen syötiin melko varhain. Kolme aamuvirkkua oli jo pöydissä ennen meitä.

Aamiaisen jälkeen teimme lähtöä.

Autommehan oli maksullisessa P2 parkkialueella. Samassa jossa Alhambran vierailijat pitivät autojaan. Melko kallis siis. Hotellin asiakkaille myönnettiin alennusta. Sen saamiseksi piti esittää lappu alueen valvojalle, jonka toimistokoppi sijaitsi aivan alueen reunalla muiden koppien ryhmässä. Kun kuljimme ohitse kantamuksinemme, niin kopissa sisällä ei ollut kukaan. Olikohan tuo sittenkään se oikea?

Kun saimme tavarat lastatuksi kiesiin, lähdin etsimään sitä oikeaa. Lopulta kolmen kyselyn jälkeen päädyin sen ensimmäisen kopin luukulle ja sinne olikin ilmestynyt pari henkilöä. Vuorokauden alennettu paikoitusmaksu oli 15,60 €. Ilman alennusta se olisi maksanut tuplasti. Ainakin!

Lähdimme liikkeelle kohden seuraavaa Monachillin Cahorron kanjonin patikointireittiä. Gepsi-leidi opasti jälleen väärille teille: yksisuuntaisia ja kääntymis-kieltoja vasten.

Perille paikoitukseen tultiin joskus 09:20 ja valmistelujen jälkeen matkaan n. kello 09:25. Piti kerran vielä palata autolle hakemaan Mallullekin jätösäkki.

Reitin polun alkupää sivutettiin kello 10:00. Ensimmäiseltä sillalta palasimme takaisin, koska epäilin sen vievän muulle reitille kuin meillä oli tarkoitus.

Siis lähdimme toista polkua pitkin nousemaan harjanteelle. Polkuja risteili siellä niin runsaasti ja epämääräisesti, että palasimme jälleen lähtöruutuun.

Tällä kerralla näimme kaksi paria kävelevän juurikin sitä samaa polkua, jota mekin olimme jo talsineet.

Sinne vaan perään. Meiltä oli varmasti jäänyt sen ensimmäisen sillan luona reitin oikea jatko huomaamatta. Ja niinhän se olikin. Ensimmäisessä valaistuksessa reitin kaiteet eivät olleet niin selvästi esillä kuin nyt.

Joka puolelta kuului solisevan veden ääni. Hyvin kaiteistettu polku johdatti seuraavalle sillalle, jossa oli myös opastetaulu. Siitä jatkui hyvin pitkä riippusilta.

Sitten tulimme erittäin korkean jyrkänteen sivulle, jossa puolisen tusinaa kiipeilijää valmistautui nousuun. Virtaavan rion toisella rannalla kiipeilijöiden lapset viettivät aikaansa. Ja yksi kultainen noutaja leikkitteli vedessä. Heti kiipeilijöiden jälkeen oli vuorossa ensimmäinen konttaaminen. Sitten seurasikin useita sellaisia kohtia, joissa jouduimme konttailemaan tai roikumaan kiveen kiinnitetyissä hakasissa.

Reitti jatkui ja jatkui lampineen ja pienine koskineen pitkään. Sitten tuli taas sellaisen kohta, josta puuttuivat hakaset ja olisi kontattava tai laskeduttava joen reunalle sivuttaaksemme ahtaan paikan. Tuo kaikki vaati kameran pakkaamisen. Rotkon toisessa päässä oli nousu toiselta puolen sen harjalle ja sieltä hikinä kävely takaisin lähtöpaikkaan.

Laskin mielessäni miten siellä lämpötila nousisi yli meidän sietokyvyn, ja päätin, että nyt on oikea hetki palata kanjonin varjossa takaisin.

Nyt liikkeellä olikin jo kymmenittäin retkeilijöitä. Lapsia, aikuisia, vanhuksia ja koiria. Ja kun ne kaikki nyt tulivatkin vastaan, niin siinä syntyikin hauskoja kohtaamisia ja sivuutuksia.

Pitkän sillan jälkeen nousimme ylös kanjonista. Sivutimme lähtöruudun ja yhdessä kioskissa joimme fantan ja söimme juuston ja tomaattiviipaleet. Ostimme mukaan vettä ja fantaa.

Sitten vain autolla Lanjarón, jonne saavuimme kello 14:00. Parkkia kadun varrelta ei löytynyt, mutta kadun toisessa päässä löytyi parkin viitta. ja seuraamalla sitä löytyi rakentanattomalla alueella ilmaisparkki. siitä kävelimme kujannetta pitkin hotellille. Kirjaututtiin eläkeläisvanhusten täyttämään Hotel Andaluciaan

Lepäsimme jonkin verran ja kello 18:00 suunnistimme autolla Orgiva'an, jossa viimeeksi olin ollut vuonna 1982. Mallu 1979 syyskuussa.

Kaupungissa ei ollut enää muuta menneisyyteen yhdistävää kuin kaksitorninen kirkko. Kaduilla käveli paljon sellaisia reppu-travellereita. yksi jopa nukkui kirkon läheisessä ovisyvennyksessä.

Kun toisen kerran sivutimme kohdan, niin kaveri oli jo valveilla ja pesi itseään juottoaltaalla.

Kun lähdimme ajamaan takaisin, niin jalkäytävää paseerasi yksinäinen tyttö-reppureisaaja. Häntä seuraili pieni mäyriksen näköinen kulkukoira. Kun liikennevalot vaihtuivat ja käännyimme länteen, niin tyttö aivan arvaamattomasti ylitti kadun. Kulkukoira seurasi perässä, ja kumpikin häipyi sisään yhden hotellin ovesta. Me ajoimme takaisin.

Hotellilla tiesimme, että illallinen alkaisi vasta kello yhdeksän. lähdimme etsimään muuta ruokapaikkaa. kahviloissa istui yksi, toisissa kaksi asiakasta.

Yhdessä tapas / muu välipalapaikan edessä päihkäilimme mennäkö sisälle tyhjään saliin vai ei.

Oviaukon lattiaa lakaisevalta nuorelta mieheltä tiedustelin josko sieltä saisimme jotain nälän tunteen lievitykseksi. Kyllähän vain, tuli vastaukseksi.

Menimme ja tilasimme Hawaijilaisen pannupizzan, mallulle kaksi lasia viiniä ja mulle vain ison oluen.

Odotellessamme söimme pöytään tuotuja kutunjuustopaloja ja muita lisukkeita. Noin kello 20:24 saimme ruuan pöytään.

Ravintola täyttyi pikkuhiljaa ihmisistä.

Kun vihdoinkin astuimme ulos ravintelistä, niin kadut olivat täynnä ihmisiä. Samoin ruokapaikkojen pöydät.

Hotellissa pikkuruiset spanjuri-eläkeläiset riensivät talon ruokalaan.

Me kävelimme pitkän käytävän päässä olevaan hyttiimme ihastelemaan sen parvekkeelta lännen taivaalla olevaa värispektaakkelia.

Ja nukkumaan.

Hieno kokemusrikas päivä.

Lanjarón - Malaga

Perjantai 11.9.2015

Eilisestä

Heräsin taas aikaisin. Parvekkeella istuskeltiin vuoronperään. Kuvattiin maisemaa. Ja ihmeteltiin tuulivoimaloitten toimettomuutta. Mutta yhdistimme sen sähkön kulutuksen harkittuun käyttöön. Ja siihen, ettei täällä ole edes liito-oraviakaan.

Puoli yhdeksältä menimme aamiaiselle, joka tarjottiin pöytään listalla olevien vaihtoehtojen mukaan.

Sumppikin oli ihan mukiinkäypää.

Kun astuimme saliin, niin siellä oli parissa pöydässä ihmisiä. Ehkä yhteensä neljä.

Heti meidän jälkeemme sali täyttyi spanjuri-eläkeläisistä. Kaikkialla ympärillä kuului rattoisia puheensorina.

Syötyään osa ysikymppisistä pikkuisista äijänkäppyröistä siirtyi ulkotilaan käryttelemään aamun ensimmäisen savukkeen.

Me söimme minkä saimme ja siirryimme hyttiin hakemaan kamoja. Minä lähdin alhaalta hakemaan auton ja toin sen oven eteen, missä Mallu odotteli tuolilla istuen.

Lastattiin auto ja gepsiin asetettiin määränpääksi Motril. Salobrenakin olisi hyvin sopinut. Vihaan moottoriteillä ajamista. Etenkin kun pitäisi myös nähdä ja kokea jotakin muuta kuin vauhtia, jota sitäkin on tullut koettua jo tarpeeksi nuoruudessani

Oliskohan ollut niin, että moottoritie, jota rannikolle asti seurailimme olikin valmistunut vasta 2013 jälkeen, koska ohjelmiston tietokanta oli siihen asti päivitetty. Korjasin itse Gepsilyylin antamia ohjeita ihan kylttien avulla. Viimein Lyylikin sai tarpeekseen ja toisteli vain 'laskee uudelleen - laskee uudelleen' ja lopetti kokonaan ohjeiden antamisen.

Motrilissa näpyttelin kohteeksi Malagan. Ensimmäisessä ympyrässä sain seltä oikean ohjeen. Sen jälkeen se yritti sitkeästi ohjailla minua moottoritielle.

Albunecarin, jossa on jonkin verran suomalaisten expatien aktiviteettia, ajoimme läpi pysähtymättä. Välillä oltiin melkein kiinni moottoritien siltojen jaloissa.

Sitten tiekylyttiin ilmestyi sana Nerja. Se ringautti mielen sopukoista tiedon, että siellä pitäisi olla yksi hienoimmista tippukiviluolista. Ei muuta tarvittu kuin ratti oikealle ja sinne! Tien päässä seisoi mies ja huiteli käsillään, että käännyhän tässä oikealle. Minä kuittasin huitelemalla takaisin.

Alueella oli katokselliset parkit. Sitten meidät valtasi cittari-syndrooma. Nopeasti jonottamaan.

Luukulla Mallu köhisi: 'dos senior'! saimme kaksi euroa alennusta vaikka luukun viereisistä listoista en löytänyt mitään seniori alennusta.

Sitten vain ripeästi entransille, Siellä lipun repijä ohjeisti meitä, ettemme saa käyttää missään nimessä salamalaitetta. 'Ei, ei, emme käytä' vakuutimme yhteen ääneen.

Kun olimme laskeutuneet ensimmäisiin onkaloihin, niin huomasin joidenkin räpsyttävän salamalla.

Mitäs se tommonen on? Jos kerran kielletään, niin sitä ainakin yritään noudattaa.

Pahin moka jonka ajattelematon voi tehdä on, kulkea kameran linssin editse. Espanjalaisissa en ole koskaan löytänyt sitä vikaa. En tällä enkä edellisilläkään reissuillani. Venäläisiäkään en voi siitä syyttää. Enkä skandinaavejakaan. Mutta niin vain kävi, että mies käveli Mallun editse juuri silloin, kun tämä oli keskittynyt kuvan ottoon. Miehen vaimolla oli tuosta hauskuutta niin, että meinas pakahtua nauruunsa. Minun kuvauksiini tuo ei oleellisesti mitenkään vaikuttanut. mutta silti se risoi kamalasti.

Seuraavan kerran kun olimme lähekkäin tuon pariskunnan kanssa, niin sanoin kuuluvasti Mallulle, että meneppä vuorostasi tuon äijän kameran eteen. Vaikka sen suomen kielellä lausuinkin, niin siltikin äijä ja sen muija olivat mörtsin näköisiä niinä harvoina kertoina kun heidät näimme.

Viimeeksi kun ajoin paikoitusalueelta pois.

Luola-elämys oli tosiaan loistava. Melkein kuin Postolnja Sloveniassa.

Jatkoimme matkaa. Pysyttelimme rantatiellä vaikka gepsi sisukkaasti vaati liittymään moottoritielle.

Viimeiset kymmenen kilsaa annoimme periksi ja päästimme Lyylin ääneen. Hotellimme sijaitsee aivan Malagan keskeisimmällä paikalla. Emme vain hoksanneet sen pihalle vievää aukkoa.

Ajoimme ohi ja suoraan tunneliin. Sen toisella puolen tein pari käännöstä vasemmalle ja takaisin tunneliin. Raivasimme tiemme Toro-areenan alla olevaan parkkiin. Kävelimme Hotelliin.

Kirjauduimme ja menimme takaisin parkkihalliin hakemaan auton. Nyt se on hotellin maanalaisessa parkissa nro, 54 . Pirun ahdas paikka. Kello tais olla jotakuinkin 14:45, kun vihdoin asetuimme.

Mallu kävi jostain kadulta hakemassa juotavaa. Sitten suihkaistiin ja lepäiltiin.

Illemmalla siinä 19:30 korvilla olimme taas liikkeellä. Suuntana lähellä oleva satama. Auringon laskua ihailimme ja lopulta asetuimme Salonika ulkoravintolaan syömään. Jo ennen kuin olimme maksaneet laskun, niin viimeinenkin punerrus lännessä ison maailmanpyörän takaa oli tummunut yöksi. Kun jatkoimme hotellille päin, huomasimme miten paljon ihmisiä oli liikkeellä.

Tultiin majapaikkaan ja tuota pikaa nukkumaan ja keräämään innostusta ja voimia tämän päivän kokemuksille.

Tässä hotellissa WiFi toimii vain respassa. Ja nyt kun olen saanut valmiiksi tämän, niin uskon, ettei siellä alhaalla ole ketään.

Otan tuosta automaatista sumppia Mallulle.

[Malaga POI's](#)

Lauantai 12.9.2015

Eilisestä

Ylös taas aikaisin. Kävin alhaalla respassa WiFitlemässä. Samalla otin automaatista sumppia Mallulle.

Kello 07:30 lähdimme ulos, ja siellä kadun toiselle puolelle bussipysäkille. 07:37 nousimme bussi nro. 35. Mallu sanoi kuljettajalle jotain 'dos castillo senior por vavor'

Vaunussa oli kolme matkustajaa ennestään. Kaksi niistä jäi pois jo ennen päätepysäkkiä. Päätepysäkille asti tuli yksi mies. Tiedusteluun hän sanoi, että ylälinna avataan vasta kello yhdeksän.

Kävelimme itäiselle näköalatasanteelle katsomaan auringon nousua. Sen jälkeen lännempänä olevalle.

Sitten takaisin ylös linnan pääportille. Siellä oli tuo bussimies pystyttänyt myyntikojun ja oli ruokkimassa useita kissoja.

Portti avattiin tasan 09:00. Ostimme senioriliput, jotka tekivät yhteensä 1,20 €, eli puolet normaalista. Sitten vain sisään ja noustiin ylös muurin harjalle asti ja siellä olevaa kapeaa kongia pitkin koko muuri ympäri. Sieltä saatoimme nähdä ulko- ja sisäpuolelle. Kierroksen jälkeen menimme baariin, mutta sehän olikin vielä suljettuna siivoamistilassa.

Vielä katselimme yhden salin jossa oli runsaasti entisen mallisia aseita ja pukuja.

Siinäpä se kohde. Ulos samasta portista katselemaan, kun kojumyyjä ruokki loppia. Samaa, joka seuraili meitä koko muurin kierto-ajan.

Nyt astelimme verkkaisesti alas alalinnakkeelle päin. Menimme kuitenkin vain yhteen Terttula nimiseen tapaspaikkaan. Söimme ja joimme aamiaisen.

Sitten suunnistimme kirkolle ja sinne sisään. Kehtasivat ottaa meistä yht. 10€. Eikä mitään seniori alennusta vaikka sanoin olevani eläkeläinen ilman työpaikkaa.

Naisessa ei ilmennyt minkään sortista säälikuuhuntaa. Täys hinta vaan, tai helvettiin siitä!

Kirkko sisältä oli tosi hulppeen näköinen. Hienoja maalauksia tauluina seinillä.

Kaiverruksia, veistoksia lasivitriineissä. Kiersin puolitoista kierrosta napsien kuvia.

Siinäkin oli taas se yksi sama probleemi: Joku aina pyrki ohi kameran edestä. Tällä kertaa vain kaksi henkilöä. Mutta hekin useamman kerran kumpikin. Viimeisellä, kun olin ottamassa panoraamakuvaa katosta - alas, niin eikös se toinen harmaapartainen ukkeli käveli editse juuri, kun linssi oli laskeutumassa vaaka-asentoon. Silloin suustani tuli erittäin paha suomalainen ilmaisu. Mies ei vaan ollut käsittänyt, mitä olin tekemässä. Enkä anna siltikään anteeksi. Hänen oman kameran laadusta nopeasti päättelin, jotta hänen olisi pitänyt.

Kirkolta jatkoimme Museo Pablo Picassoon. Lipputiskillä ilmoitin Mallun takaa, että liput pitää olla seniori.

Nainen naurahti ja sanoi, että hän jo antoi sellaiset. Minä pikkasen loukkaannuin ja kysyin perään, että mistäs sä sen tiesit? No siitä kun vaimosi pyysi seniorit.

Saatiin sellaiset kapulat joita pidettiin toisella korvalla. Luurista tuli vaikka minkälaista kuvausta Pablosta ja hänen teoksistaan ja mitä Pablon mielessä oli liikkunut silloin kun hän ne loi.

Jossain vaiheessa minulle tuli sellainen olo, että mistä hitosta nuo niinkin tarkkaan tiesivät sen ajatusten kulun.

Ja siks toisekseen: jos minä sutaisisin tuollaisia teoksia vaikkapa Aurajoen rantakivetykseen, niin varmasti kiiruusti kuljettaisivat kupittaan suljetulle osastolle. Kauan sitten luin jostain kirjoituksesta sellaista, että kun Pablolta kysyttiin hänen teostensa taiteellisuudesta, niin hän vastasi olevansa sen aikaisen median tuotos ja julkinen pelle.

Sitten kävelimme tunnelin läpi hotellillemme. Nyt oli tehty kaikki se mitä olimme itsellemme luvanneet.

Illalla lähdimme satamaan. Tällä kertaa vastapäivään.

Ensin kuitenkin työnsimme itsemme härkätaistelukatsomoon, Areenalla oli menossa oppilaiden harjoittelu. Mallu haki eteisestä pienet lasit kaljaa, sillä aikaa kun paikallisilta tiedustelin asioista. Nuori, noin parikymppinen kertoi, ettei ollut koskaan nähnyt sellaista taistelua mutta ehkä ensi vuonna senkin näkee juuri tällä areenalla.

Jatkoimme matkaa rannalle. Hotellilta sinne on matkaa vajaat viisi minuuttia.

Sitten majakan kautta satamaan. Sieltä takaisin härkätaisteluringin yhteen ulkopaikkaan syömään illallinen.

Ja sitten vain takaisin hotellin nukkumalootaan.

Tänään on viimeinen päivä Espanjassa. Jossain vaiheessa palautamme mersun. Ja sitten vain Norwegiaan ja takaisin pohjolan onnelaan.

Aamiainen ja lento

Käyn kohta hakemassa alakerran automaatista Mallulle sumppia.

Sunnuntai 13.9.2015

Olen eilisestä reissaamisesta vielä väsynyt. Sen lisäksi tämän computterin sisällä on jokin häikkä.

Kirjoitan viimeiset, eli eiliset lokimerkinnät myöhemmin tänään.

- Viimeinen matkapäivä jäikin muistiin panematta.

Kirjoitan sen nyt kuitenkin tähän niin kuin sen muistan.

Heräsimme tavanmukaisesti aikaisin. Puoli kahdeksan paikkeilla lähdimme aamukävelyille rannalle päin. Ihasteltiin valtavaa Aphrodite superpurjevenettä. Pituus 42.67 metriä. Kotisatama Road Harbour, brittiläisillä Neitsytsaarilla.

Sitten syötiin yhdessä kulmapaikassa munakokkeli-bekoni-sumppi-leipä-tuoremehu aamiainen. Vieressä valkoinen taxijono. Toisella puolen rollattiin kapsäkkejä autoihin. Ihmiset liikkuiivat lentoasemalle..

Toro Plazan ja Paseo Reding kadun väliselle puistokäytävälle pystyttivät paraikaa lauantain maalaismyyntitoria.

Me menimme Hotelliin, pakattiin loput vähistä tavaroistamme. Yht. 19.4 kiloa, yhdessä laukussa ja yhdessä varuskassissa.

Sitten hissun kissan mentiin respaan. Maksoin ja hain auton maan alta. Ja sitten läksimme ajelemaan 8.6 kilsaa lentokentän vuokra-autojen palautus hallille päin.

Meiltä tuokaan ei sujunut aivan helposti. Ensimmäinen yritys vei meidät kakkos terminaalin pääovelle. Ei muuta kuin takaisin liikenne-ympyröihin pyörimään.

Kappas vaan huolto-asema! Sinne täyttämään tankki. Säästetään siinäkin pikkasen, kun ne joutuvat hyvittämään dieselit. Sekään ei ollut ihan yksinkertaista.

Korttiautomaatti oli poistettu. Ja kova-ääninen nainen kuulutti jotakin. Lähellä oleva autoilija viittilöi, että tankkaa ja maksa kassalle.

Kassalla oli jämpti ja lyhytpuheinen nainen. Maksu – lasku – ja ulos.

Huoltiksen jälkeen asvaltissa näkyi kirjoitus: vuokrautojen palautus. Ohjasin varmuuden vuoksi siihen kaistalle. Ensimmäisellä tasolla ei lukenut meidän vuokraamo (Avis). Alemmalla kerroksella luki. Ja siellä siisti tyttö ohjasi meidät parkkiin.

Olin valmistautunut matsiin. Olin siis täynnä taistelutahtoa. Haluan hyvityksen kun mulle tällainen mersun rotisko työnnettiin Ibizan tilalle. Ja vieläpä kalliimpaan hintaan. Hävisin sen ottelun.

Otettiin autosta tavarat ja mentiin hissille. Hississä suoritin vielä kerran tavaroiden tsekkauksen ja huomasin kameran puuttuvan. Ei muuta kuin takaisin alas ja tytölle selittämään tilanne. Tyttö: Hae se autosta. Ovet ovat auki!

Ylhäällä on pitkä taival tiskeille ja turvatarkastukseen. Sen verran tuo kameran mukaan saaminen sai minut hämilleni, etten älynnyt tingiä itsellemme lisä-jalkatilaa. Sain paikan 28F. Turva meni leppoisaasti läpi. Sitten Mallu halus ostaa tuliaisia.

Menin sen liikkeen ulkopuolelle ja hilasin alleni plastiikkatuolin. Ilmastointi mukavasti viilensi juuri sellä kohtaa.

Mallu tuli ja lähti johonkin toiseen kauppaan. Minä istuin ja viilentelin. Ja seurailin ihmisten menoa.

Näytöillä ei vielä näkynyt meidän porttia. Jaloittelimme hallissa ilmoitusta odotellen. Se tuli ja kohta puoleen pääsimme työntymään koneeseen sisälle. Edestä koko putkilon läpi melkein perälle.

Istahdin mutta halusin vielä laukusta kameran ja läppärin. Mallu niitä antamaan.

Samalla riville ehti sen käytäväpaikalle tuleva nainen. Ei mitään: 'Ou! Te olettekin matkakumppaneitani 4½ tunnin ajan. Hyvää Päivää vaan.' Ei edes tervehdystäkään vaan suoraan asiaan, mikä hänen päässään päällimmäisenä oli: 'Oletteko nyt varmasti oikeilla paikoilla?'

Mitäs tommoselle nyt vastaisi kun mulla oli rintatakussani lippu jossa just luki tuo paikka. Emme koko matkalla virkanneet mitään. Vaikka tavallaan hän olikin oikeassa.

Paikka oli kertakaikkisesti väärä minulle. Pari penkkiriviä edessämme istui sisarusparvi. Aivan edessä istuvat jaksoivat koko lennon ajan pomppia istuimillaan. Aikamoinen suoritus! Polveni olivat tiukasti kiinni edessä olevassa selkänojassa. Sitten takana olevat alkoivat potkiskelun. Onneksi eivät sentään koko lentoa. Ympärillämme taisikin kaikki olla samaa sukua. Tai ainakin tuttuja. Ja tämä oli reittilento, eikä mikään lomalento. Niin ainakin uskoin.

Saavuttiin etuajassa Vantaalle. Tunnetustihan sen matkatavaroiden käsittely on maailman hitaimpia. Odottelimme ja venttasimme ja saimme tavarat 19:43 ja seuraava bussi lähtisi 19:50.

Nopeasti linjuriin. Näytin kuljettajalle varauslappuni. Se oli tuntia myöhäisempään autoon.

Kuljettaja lupasi puhua IKEA'n vaihdossa seuraavalle kuskille.

Linjaautoasemalla oltiin 22:30 ja kotona 23:00.

Polvet murjottuina!

Sellainen reissu se.

